

ਇਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ 3, 4, 5 ਅਤੇ 6 'ਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ 1, 2, 7 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਹੋਣਗੇ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 15 ਫਰਵਰੀ 1960 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦੁਲਟ ਜੇ - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਸਿਵਲ

ਏ ਐਨ ਗਰੇਵਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 369.

ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XXXVIII) -ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਅਤੇ 15 - ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਤੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਕਾਨਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਪਾਰਕ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਅਹਾਤੇ - ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਪਾਰਕ

1960-02-ILR-0076-0084

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ - ਕੀ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ -
ਕੀ ਵਿਰਾਸਤੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ - ਕੁੰਡਮ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ
- ਕੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ
ਹੈ .

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ 1952 ਵਿੱਚ
ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ
ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਪਾਰਕ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ
ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਪਾਰਕ
ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ
ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(3) ਅਧੀਨ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਉਲਟ ਇੱਕ
ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ
ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਿਸਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ
ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਬਜ਼ਾ
ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਝੂਠ
ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ
ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ
ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸ੍ਰੀ ਡੀ.ਆਰ.ਪੁਰੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੇਧ ਲਈ 1952 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ; ਮਿਤੀ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ 1959 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਗੋਇਲ 5 ਵੇਂ ਸਬ-ਜੱਜ 1st ਕਲਾਸ ਦਿੱਲੀ ਮਿਤੀ 29 ਜੁਲਾਈ 1958 ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ (ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 369, 370 ਅਤੇ 371 ਆਫ਼ 1959)।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਿਆਦਰੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੇ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਨ ਕਿ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਇਹ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਨ। 11 ਜੁਲਾਈ 1955 ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਸਨ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਤੱਕ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਾਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ 5 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਾਰੀ ਇੰਨੀ ਮੁਕੰਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜਿਸ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਮਾਰਚ 1959 ਵਿਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਇਲਜ਼ਾਮ 'ਤੇ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਮੁੱਦੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਥਰਾ ਦੀ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਨੂੰ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 20 ਅਪ੍ਰੈਲ 1957 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਦਲੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਦੋ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਪਰ 18 ਜੁਲਾਈ 1957 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਦਲੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਮਥਰਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ 29 ਜੁਲਾਈ 1958 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਬਣੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਅਤੇ ਗੋਦਾਮ ਦਾ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਗਿਆਰਸੀ ਅਤੇ ਨੰਨੇਹ ਨਾਮਕ ਦੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਪਰ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ 1959 ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਸੋਧ ਲਈ ਤਿੰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਵਪਾਰਕ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ। 12 ਜਨਵਰੀ 1955 ਨੂੰ ਹੋਈ ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਤੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 1959 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 371 ਵਿੱਚ R-1

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸੀ। ਇਹ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਇਟੀਲਾਨਾਮਾ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਨੋਟ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 116 ਤਹਿਤ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਵਸੋਂ ਲਈ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਾਰੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(3) ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ 'ਤੇ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਗੁਦਾਮਾਂ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਸਮਾਨ ਸਟੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਬੇੜੀ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਾਰ ਸਕੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਲਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਮਨਾਹੀ ਜਾਂ ਰੋਕ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਪਬੰਧ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (f) ਅਤੇ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ (f) ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਇੰਨੀ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਮੁੜ-ਉਸਾਰਣ ਜਾਂ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਿਸ

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀ ਆਯਾਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958, ਧਾਰਾ 14(8) ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਮੂਲ ਤਬਦੀਲੀ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 15(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ।

ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਵੱਲੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮਥਰਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਵਾਰਸ ਦੀ ਬਦਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 18 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿਰਾਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਅਤੇ ਵਾਰਿਸਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਹਾਲ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਜਿਸਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ 'ਤਿੰਨ ਤਰੀਕਿਆਂ' ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਛੱਡਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗਿਆਨੀ ਰਾਮ ਮਿੱਤਕ ਦਾ ਮਕਾਨ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੋ ਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਹਾਤੇ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਸੀ, ਮਹੀਨੇ-ਦਰ-ਮਹੀਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਸਾਏ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਕਿੱਤੇ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਮੇਗਰੀਜ਼ ਰੈਂਟ ਐਕਟ, 7 ਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਸਫ਼ਾ 194)। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤੀ ਹੋਵੇ।

ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਮਥਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਮਿਤੀ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ 1957 ਤੱਕ ਠੋਕੇ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਕਾਇਮ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਛੱਡਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮਥਰਾ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਵਜੋਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਜੁਲਾਈ 1955 ਵਿਚ ਮਥਰਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਥਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਠੋਕੇ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਹਾਲਾਂਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਅਜਿਹੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿ 11 ਜੁਲਾਈ, 1955 ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਸਮਝੌਤਾ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਕਾਫ਼ੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਜੇਕਰ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ 5 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਾਰੀ ਇੰਨੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਦਾ ਤੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮਥਰਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਬਕਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਇਸ ਲਈ ਮਥਰਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਾਏ ਜਾ ਸਕੇ।

ਮਥਰਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 18 ਜੁਲਾਈ 1957 ਨੂੰ ਬਦਲੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਯੋਗ ਹੁਕਮ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਪੀਲ, ਆਦਿ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਚੰਦ ਆਦਿ, ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ (1) ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਮੁਲਕ ਰਾਜ ਭੱਲਾ ਬਨਾਮ ਪੀਪਲਜ਼ ਬੈਂਕ ਆਫ ਨਾਰਦਰਨ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਟਿਡ, (2) ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 202 ਦਾ ਘੇਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 202 ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਬਸ਼ਰਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਰਸਮੀ ਅਤੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ. ਵੈਦਿਆ ਨਾਥ ਅਈਅਰ ਬਨਾਮ ਆਰ.ਐਸ. ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸਹਿਗਲ ਆਦਿ (1), ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 15 ਦਸੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਧਾਰਾ 13(5) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਚੁਣੌਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸੀ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਰਡਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਥਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੁਲਾਈ, 1957 ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਬਦਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1952 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ 1959 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 370 ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਸੰਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੇ ਮਥਰਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

1959 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 369 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਨੰਨੇਹ ਧਾਰਾ 15(3) ਦੇ ਅੰਤਮ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ 300 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਫਿਕਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

1960-02-ILR-0076-0084

ਨਿਆਦਰੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨੰਨੇਹ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 371 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਿਆਰਸੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਗੋਦਾਮ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

anju sehgal